

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1248 van 21 juni 2016
in de zaak 1314/0430/A/2/0419

In zake:

1. de heer **Marc HOET**
2. mevrouw **Marleen HERZEEL**

samenwonende te 8670 Koksijde, Irène Bauwenslaan 18
waar woonplaats wordt gekozen.

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Joachim DEJONCKHEERE

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 17 maart 2014, de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 30 januari 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde van 21 oktober 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van een parkeerplaats.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 8670 Oostduinkerke (Koksijde), Irène Bauwenslaan 18, met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie A, nummer 0939.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 3 mei 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joachim DE JONCKHEERE die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 25 september 2013 (datum van de verklaring van volledigheid) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van een parkeerplaats”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 vastgestelde gewestplan ‘Veurne-Westkust’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Er moet geen openbaar onderzoek georganiseerd worden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 21 oktober 2013 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde weigert op 21 oktober 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

... ”

Overwegende dat de aanvraag het regulariseren van een verharding bij een vergunde en zone-eigen woning betreft; dat de verharding gebruikt wordt als parkeerplaats en dus functioneel inpasbaar is met de woning;

Overwegende dat de voortuinstrook wordt gebruikt als buffer tussen de woning en de straat; dat in de wijde omgeving men houdt aan een groen straatbeeld en dat de verharding tot een minimum wordt beperkt;

Overwegende dat de autostandplaats wordt afgesloten met een vaste afsluiting die begroeid wordt met klimop; dat deze klimop een visuele barrière zal betekenen in het straatbeeld en daarenboven nefast is voor de verkeersveiligheid door de beperkte zichtbaarheid bij het in- en uitrijden;

Overwegende dat de constructie afwijkt; dat de aanvraag in strijd is met de algehele ontwikkeling van het gebied en bovendien een belangrijke precedentwaarde betekent; dat dit dus niet kan worden verantwoord als een duurzame ontwikkeling zoals bedoeld in art. 1.1.4. van de VCRO en dat de aanvraag dus moet geweigerd worden.

...

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 25 november 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 16 januari 2013 om dit beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Op 30 januari 2014 beslist de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

3 Verslag provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar (art. 4.7.22. VCRO)

De Deputatie heeft kennis genomen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar (PSA). De conclusie luidt als volgt:

Het ontwerp voorziet het regulariseren van een parkeerplaats in de voortuin.

De plannen zijn onvoldoende duidelijk en erg summier (op de plannen ontbreekt o.a. de afsluiting, beplanting, oprit). De aanvraag voldoet niet aan artikel 3b) van het dossiersamenstellingsbesluit (VI Reg. 28.05.2004). Bijgevolg is het onmogelijk om de aanvraag met voldoende kennis van zaken te beoordelen.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelt derhalve voor om het beroep ongegrond te verklaren en de vergunning te weigeren.

4 MOTIVATIE STANDPUNT DEPUTATIE

De Deputatie sluit zich aan bij het verslag van de PSA en motiveert haar standpunt als volgt :

...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De plannen zijn onvoldoende duidelijk en erg summier (op de plannen ontbreekt o.a. de afsluiting, beplanting, oprit). De aanvraag voldoet niet aan artikel 3b) van het dossiersamenstellingsbesluit (VI Reg. 28.05.2004), dit artikel luidt als volgt:

...

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Aangezien de plannen onvoldoende duidelijk zijn en het fotomateriaal geen volledig beeld geeft van de bestaande voortuin, is het onmogelijk om de goede ruimtelijke ordening juist te beoordelen.

Het is bijzonder vreemd dat een bijkomende parkeerplaats wordt voorzien in de voortuin, gezien al een oprit aanwezig is. Volgens de foto's blijkt dat de parkeerplaats wordt omzoomd door een ca. 2m hoge paal- en draadafsluiting dewelke omgeven is door beplanting (volgens de foto hortensias en ligustrum). Volgens het college van burgemeester en schepenen wordt ook klimop gebruikt, waardoor een visuele buffering ontstaat tussen voortuin en de straat. Aangezien de plannen onvoldoende duidelijk zijn en uit het aangereikt fotomateriaal niet blijkt dat klimop groeit langsheen de paal- en draadconstructie is het moeilijk om deze stelling bij te treden.

In het dossier wordt fotomateriaal bijgevoegd, waaruit blijkt dat in de nabije omgeving al dergelijke situaties aanwezig zijn. Foto's bewijzen echter geen stedenbouwkundige vergunning.

Het is aangewezen dat de aanvragers in eerste aanleg een nieuw volledig uitgewerkt plan indienen.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Eerste middel, tweede middel en derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste, het tweede middel en het derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.1

In het eerste middel zetten de verzoekende partijen uiteen, daarbij verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden nageleefd. Zij lichten toe dat zij naar aanleiding van verschillende wandelingen hebben vastgesteld dat “tallose eigenaars” van nabijgelegen percelen verhardingen op hun perceel hadden aangelegd en dat die aangebrachte verhardingen veelal een uitgebreid karakter vertonen waarbij vaak in een of meerdere extra parkeerplaatsen wordt voorzien.

De verzoekende partijen merken verder op dat het om “erg veel dergelijke situaties” gaat in de nabije omgeving. Zij menen dan ook dat de gemeente, de aanwezigheid van dergelijk groot aantal verhardingen, parkeerplaatsen en opritten in de nabije omgeving van hun perceel minstens uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend gedooft. Er wordt volgens de verzoekende partijen dan ook ten aanzien van de burger een gerechtvaardigde verwachting gewekt dat de aanleg van enige verharding op het eigen perceel in hun wijk wordt getolereerd. Door alsnog de vergunning te weigeren en aangezien een motivering op dit punt ontbreekt, menen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

1.2

In het tweede middel klagen de verzoekende partijen aan dat, hoewel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde het aanvraagdossier als volledig heeft beschouwd, de verwerende partij echter tot het besluit komt dat *“het onmogelijk is om de aanvraag met voldoende kennis van zaken te beoordelen en een vergunning dus niet overwogen kan worden”*. De verzoekende partijen merken hierbij op dat zij nooit in kennis werden gesteld van het feit dat hun dossier onvolledig zou zijn en dat zij evenmin de gelegenheid kregen om hun dossier alsnog aan te vullen.

1.3

In het derde middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat het gros van de daarin vervatte motivering betrekking heeft op de foutieve vaststelling dat hun beroepsdossier onvolledig zou zijn. De motivering is volgens de verzoekende partijen niet voldoende uitgebreid, noch kwalitatief voldoende. Zij merken bijkomend nog op dat het aanleggen van een extra parkeerplaats een opportuniteitsbeslissing is die door de eigenaar van het perceel in alle soevereiniteit kan worden genomen en wijzen daarbij nog op het feit dat zij de parkeerplaats hebben aangelegd wegens veiligheidsredenen en dat in steeds meer straten in de gemeente Koksijde betalend parkeren wordt ingevoerd.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste middel dat het vertrouwensbeginsel slechts geldt ten aanzien van het bestuursorgaan dat de verwachtingen zou hebben gewekt, zijnde het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde. Verder licht zij toe dat de verzoekende partijen voldoende moeten aantonen dat er effectief rechtmatige verwachtingen werden gewekt. De loutere aanwezigheid van “dergelijk groot aantal verhardingen, parkeerplaatsen en opritten” geeft de verzoekende partijen geen vrijbrief om zonder enige vergunning een parkeerplaats in te richten. De verwerende partij stelt daarom dat het vertrouwensbeginsel hoe dan ook niet werd geschonden.

Verwijzend naar de relevante overwegingen in de bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij op het tweede middel dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij onzorgvuldig heeft opgetreden, maar zich er enkel toe beperken te stellen dat het aanvraagdossier volledig werd verklaard door de gemeente. De verwerende partij stelt dat enige onzorgvuldigheid haar niet kan worden verweten aangezien een vergunning die steunt op onjuiste of onvolledige gegevens onwettig is.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat zij in de bestreden beslissing reeds heeft gesteld dat “het aangewezen is dat de aanvragers in eerste aanleg een nieuw volledig uitgewerkt plan indienen.”

Op het derde middel voert de verwerende partij geen afzonderlijk verweer.

3.

In hun wederantwoordnota benadrukken de verzoekende partijen dat zij aanvankelijk geen vergunningsaanvraag hebben ingediend omdat zij er te goeder trouw niet van op de hoogte waren dat zij daarvoor een vergunning nodig hadden en dat zij op grond van artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek op de meest volstrekte wijze over hun eigendom wensten te beschikken. Zij verwijzen ook nog naar het rechtszekerheidsbeginsel. Voor het overige voegen de verzoekende partijen niets wezenlijks toe.

Beoordeling door de Raad

1

In het eerste middel zetten de verzoekende partijen in essentie uiteen dat de verwerende partij door het weigeren van de stedenbouwkundige vergunning, het vertrouwensbeginsel schendt, omdat er op vele andere plaatsen in de buurt ook verhardingen aanwezig zijn, minstens gedoogd worden. Minstens stellen zij dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd.

1.1

Het vertrouwensbeginsel is de materiële component van het rechtszekerheidsbeginsel volgens hetwelk een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij deze moet kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel betekent dat de rechtzoekende, voortgaande op eerdere houdingen of door een overheid ingenomen standpunten die in een concreet geval zijn gedaan, op een bepaalde uitkomst mag vertrouwen.

Het vertrouwensbeginsel is het beginsel van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn of beleidsregel van de overheid.

Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze terugkomt op een vaste gedragslijn, of op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan.

1.2

Het wordt niet betwist dat het voorwerp van de aanvraag vergunningsplichtig is.

De verzoekende partijen verwijzen uitsluitend naar de aanwezigheid van meerdere verhardingen, parkings en opritten in de omgeving van hun perceel en leiden daaruit een zeker gedoogbeleid af in hoofde van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde.

Waar vooreerst dient opgemerkt te worden dat de toets van de bestreden beslissing aan de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen steeds een wettigheidstoezicht betreft en geen beleidstoezicht, moet verder vastgesteld worden dat de verzoekende partijen geen enkele beslissing of geen enkel standpunt van de verwerende partij voorleggen waaruit enig rechtmatig vertrouwenwekkend gedrag zou blijken en waartegen de bestreden beslissing ingaat. Het vertrouwensbeginsel slaat op de rechtmatige verwachtingen die door het optreden van dezelfde overheid zijn gewekt. Deze vaststelling op zich volstaat reeds om de ingeroepen schending van het vertrouwensbeginsel te verwerpen.

De loutere vaststelling dat de gemeente Koksijde een 'gedoogbeleid' zou voeren inzake verharde parkeerplaatsen op privéterrein is bovendien onvoldoende om de regelgeving en dus de vergunningsplicht terzijde te schuiven. Het vertrouwensbeginsel werkt immers niet *contra-legem* maar kan slechts ingeroepen worden voor 'rechtmatig' vertrouwenwekkend gedrag. De verzoekende partijen tonen niet aan welke in de omgeving aangelegde verhardingen vergund zijn en dus in aanmerking zouden kunnen komen als vertrouwenwekkend gedrag. Niet ten onrechte en

zeker niet onredelijk kon de verwerende partij dan ook besluiten dat het fotomateriaal dat door de verzoekende partijen werd bijgevoegd geen stedenbouwkundige vergunningen in de omgeving bewijzen.

1.3

Wanneer de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota ook nog het rechtszekerheidsbeginsel, waar het gaat over het kenbaar maken van het objectieve recht zelf, aankaarten, betrekken zij dit niet concreet op het dossier en voeren zij dit bovendien laattijdig aan, dit is niet in het eerst nuttige proceduredstuk.

2.

In het tweede en het derde middel stellen de verzoekende partijen in essentie dat, gelet op de verklaring van ontvankelijkheid en volledigheid van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde, de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte besluit dat de aanvraag onvolledig is. Zij voeren terzake een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel aan.

2.1

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Daarenboven vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat het vergunningverlenend bestuur bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de verwerende partij de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.2

Bij de wettigheidsbeoordeling van de bestreden beslissing kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven en moet de Raad onderzoeken of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij in tegenstelling tot het college van burgemeester en schepenen tot de vaststelling komt dat de aanvraag onvolledig is en hen daardoor een effectieve tweede aanleg ontzegt.

Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid. Dit houdt in dat de deputatie de aanvraag opnieuw beoordeelt naar legaliteit en opportuniteit, zonder daarbij gebonden te zijn door de motivering vervat in de beslissing van het college, of door de voor haar aangevoerde beroepsargumenten. Het feit dat het college van burgemeester en schepenen van oordeel was dat het aanvraagdossier ontvankelijk en volledig was en een oordeel ten gronde heeft geveld, is niet relevant, nu door het administratief beroep van de verzoekende partijen de deputatie de aanvraag volledig herneemt. Het gegeven dat de verwerende partij in het kader van het door de verzoekende partijen ingestelde administratieve beroep tot een andere beslissing komt dan het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg is essentieel aan de devolutieve werking van het administratief beroep en kan op zich niet

tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Om te voldoen aan de op haar rustende motiveringsplicht is de verwerende partij er wel toe gehouden haar beslissing des te preciezer en concreter te motiveren.

2.3

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de plannen onvoldoende duidelijk en erg summier zijn aangezien op de ingediende plannen onder andere de afsluiting, de beplanting en de oprit ontbreken. Zij besluit dat *“aangezien de plannen onvoldoende duidelijk zijn en het fotomateriaal geen volledig beeld geeft van de bestaande voortuin, het onmogelijk [is] om de goede ruimtelijke ordening juist te beoordelen.”*

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat een beoordeling ten gronde ontbreekt. Immers blijkt net uit de voormelde overwegingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij op grond van de stukken waarmee zij rekening mag houden, oordeelt dat een beoordeling over de goede ruimtelijke ordening niet mogelijk is. De verwerende partij stelt een schending vast van artikel 3b van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning maar de verzoekende partijen roepen geen schending in van voormeld artikel. Zij beperken zich tot het reeds vermelde zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel.

De hierboven vermelde motivering komt de Raad niet als kennelijk onredelijk over en evenmin tonen de verzoekende partijen de kennelijke onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de besluitvorming aan. Aan de verwerende partij kan niet verweten worden dat zij, door te oordelen dat de aanvraag geweigerd diende te worden omdat zij niet over alle feitelijk relevante gegevens beschikte, de op haar rustende motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Waar de verzoekende partijen nog aanhalen dat de verwerende partij zich beperkt tot de korte motivering dat *“het bijzonder vreemd [is] dat een bijkomende parkeerplaats wordt voorzien in de voortuin, gezien al een oprit aanwezig is”* merkt de Raad op dat dit een niet determinerend weigeringsmotief uitmaakt. Zoals reeds gesteld weigert de verwerende partij een vergunning te verlenen op grond van de overweging dat zij het aanvraagdossier niet voldoende duidelijk acht en een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening niet mogelijk is. De kritiek van de verzoekende partijen op dit punt betreft dan ook kritiek op een overtollig motief dat niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Bijkomend merkt de Raad op dat de verzoekende partijen voor het overige voornamelijk een andere mening uiten, maar nalaten de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

2.4

Zowel in het verzoekschrift als in de wederantwoordnota benadrukken de verzoekende partijen nog dat zij op geen enkel ogenblik verwittigd of in kennis werden gesteld van het feit dat hun dossier onvolledig zou zijn. De Raad stelt vast dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn eensluidend verslag reeds tot de vaststelling komt dat de aanvraag onduidelijk is. Overeenkomstig artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO neemt de deputatie haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord. Uit de stukken van het dossier waarmee de Raad rekening mag houden, blijkt niet dat de verzoekende partijen verzocht hebben om te worden gehoord.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te beweren, komt het niet aan het vergunningverlenend bestuursorgaan toe om de verzoekende partijen te informeren over de eventuele onduidelijkheid van de ingediende aanvraag, maar komt het aan de verzoekende partijen toe om hierover, in het licht van het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige

ambtenaar, op de hoorzitting meer duidelijkheid te verschaffen. Immers biedt het recht om te worden gehoord, aan een partij de gelegenheid om bijkomende stukken of argumenten aan te voeren en aldus een voor haar dreigende ongunstige afloop van de vergunningsprocedure af te wenden. Zoals reeds gesteld, hebben de verzoekende partijen echter niet verzocht om te worden gehoord.

3.

De middelen worden verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 21 juni 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS